

fætter altsaa Oplysning fra Statskassens Side, hvorimod der for de Statsobligationer, som anvendes til Anlæg af de efterfølgende Baner, der ere Statsbaner, forudsættes Oplysning ogsaa fra Statens Side indtil Aar 1910, saa at de først fra dette Tidspunkt kunne opsiges fra Statens Side. Jeg gaar ud fra, at denne Forskel med Hensyn til disse Obligationers Karakter hidrører væsentlig fra Børshensyn for at lette Afsetningen af disse forskellige Statsobligationer, og Udvalget har derfor heller ikke haft noget derimod at bemærke, det er jo klart, at man fra et hvilket som helst Tidspunkt, som Lovgivningsmagten maatte finde hensigtsmæssigt, kan beslutte, hvorvidt og hvor meget af de Statsobligationer der skal amortiseres i Fremtiden. Jeg skal kun tilføje, at jeg anser det for givet, at der ikke bliver Spørgsmaal om Amortisation af disse nyoptagne Statslaan for Aar 1900, i hvilket Aar Amortiseringen af de Obligationer, for hvilke de sjællandske Baner bleve købt, falder bort. Fra dette Tidspunkt vilde jeg anse det for meget naturligt, om man besluttede sig til Amortisering af et større eller mindre Beløb af de Statslaan, som nu foreslaas tilvejebragte. Men jeg gentager: Over for dette Spørgsmaal staar Lovgivningsmagten fuldstændig frit, og jeg tror, det er rigtigt at bevare denne Frihed. Det er et gammelt Stridspunkt for øvrigt, om det er rigtigt at tilvejebringe disse Penge ved Statslaan. Jeg skal kun dertil bemærke, at fra det Øjeblik af, at en regelmæssig Jærnslov er skabt, har jeg og Udvalgets Flertal ingen Betænkning ved at gaa til Jærnbaneanlæg ved Hjælp af Statslaan. Det forekommer os endogsaa fuldstændig naturligt, at saadanne økonomiske Anlæg, hvis Betydning fortrinnsvis vil falde i en kommende Tid, og hvis Betydning vil være voksende i Aarens Løb, blive udførte saaledes, at en større eller mindre Del af Byrden derved kommer til at hvile paa de kommende Slægter. I dette Øjeblik ere jo de økonomiske Forhold i vort Land af den Beskaffenhed, at det paa ingen Maade gaar an at lægge ny Byrde paa; men at det tværtimod maa være vor Opgave at søge at lette disse Byrder saa meget som muligt. Det er søgt allerede i indeværende Samling og vil utvivlsomt ogsaa blive Opgaven i Fremtiden. Jeg har altsaa ikke nogen Betænkning ved at anbefale Optagelsen af Statslaan, saavel til Gennemførelsen af disse Baner, som til dem, der komme bag efter paa Dagsordenen. — Hermed skal jeg altsaa anbefale, hvad Udvalgets Flertal har foreslaaet, idet jeg afventer at omtale de

Ændringsforslag, der ere stillede fra forskellige Sider, indtil Forslagsstillerne have haft Ordet.

Rogtmann: Paa et Mindretals Vegne skal jeg tillade mig at anbefale et Par Ændringer af mere principiel Natur, som findes opførte under Nr. 1 og 3 i Betænkningen. Jeg vil derhos tillade mig at knytte nogle mere almindelige Bemærkninger til Behandlingen af denne ret store og omfangsrige Sag og ogsaa nogle Bemærkninger af en noget mere personlig og lokal Natur. Naar jeg først vender mig til de Ændringsforslag, der her findes opførte, omhandler det første Spørgsmaal om Sammensætningen af den Ekspropriationskommission, der vil komme til at fungere saavel efter den nye Lov som efter de andre Love, der staa i nær Forbindelse dermed og findes opførte paa samme Dagsorden. Det er et gammelt kendt Spørgsmaal, som jeg derfor ikke behøver at fordybe mig videre i, idet alle Medlemmer her i denne Sal vistnok ere paa det rene med den Forskellighed, som ligger i Sammensætningen af de to Ekspropriationskommissioner efter Forordningen af 5te Marts 1845 og efter Lov af 10de Marts 1861. Alle ærede Medlemmer ville nok have i Erindring, at Forstøllen, som det særlig drejer sig om, er, at efter sidstnævnte Lov tiltrædes en saadan Kommission af 2 Medlemmer, valgte af samtlige interesserede Godsejere, hvilke derimod ikke have Indflydelse paa Bedømmelsen efter Lov af 1845. Det er ganske sikkert, at man i Almindelighed siger, at en Kommission efter Lovens af 1861 som Regel byder bedre Betingelser for dem, der skulle afhænde Jord til Jærnbaner, end en Kommission efter den anden Lov, men jeg lægger for øvrigt ikke Hovedvægten derpaa; hvad jeg derimod ogsaa ved en anden Lejlighed har fremhævet, er, at det ikke alene gælder absolut om, at Afstaaelser honoreres med et større Beløb, men derimod om, at det praktiske Syn paa hele Forholdet kommer til at gøre sig stærkere gældende, og at de lokale Interesser, som kunne være at iagttage, sikkert ville blive varetagne med større Omtanke og større Sikkerhed, naar der sidder Mænd, der ere udvalgte paa den bestemte Egn af vedkommende Godsejere og maa have et mere aabent Øje for alle de særlige Forhold, der er til Stede der paa Egnen under de paagældende Tidsforhold, end i den anden Kommission. Som sagt, der behøves ingen yderligere Begrundelse af dette Spørgsmaal, da det er saa gammelt og har ligget for her saa mange Gange, og da det som Regel har været Folketingets